

върнишъ въ родното си мѣсто, защото си още младъ и не си за чужбина,

Подиръ това, той ми позволи да прѣспивамъ въ хлѣбарницата му до гдѣто си намѣря работа. Слѣдъ нѣколко дни намѣрихъ работа въ с. Кортенъ (Питештска околия), гдѣто работихъ около два мѣсеци и послѣ пакъ се завърнахъ въ гр. Слатина за да навидя другаря си, нѣ като отидохъ и го потърсихъ, болничнитѣ слуги ми казахъ, че такъвъ човѣкъ нѣма въ болницата.

Вечеръ-та отидохъ на хлѣбарницата при Бай М... и слѣдъ като се поразговорихме, помолихъ го да испита и се научи, какво е станало съ другаря си въ болницата, нѣ и той пита распитва не можа да го издири. Така азъ останахъ самъ въ тѣзи странна земя, като изгубихъ и тримата си искрѣнни другари.

Чакъ сега менъ ми толкова домѣчня, щото незнаяхъ вече какво да върша, искахъ да се върна въ родното си село, нѣ не располагахъ съ толкова пари, колкото ми трѣбваха за пътъ.

Бай М... ме съвѣтва да поработя негдѣ за да спечаля нѣколко гроша и тогава ще се постараете да ме испрати въ отечеството ми; Освѣнъ това, той ме съвѣтва, да пиша на родителитѣ си писмо, нѣ азъ като не знаяхъ да пиша, възложихъ грижата на него. Той склони и ме написа писмо, като взѣ грижата и за испращанieto му. До колкото помня, съдържанието на писмото, което написа бай М... бѣше слѣдующето:

Любѣзни родители!

Въпрѣки Вашата воля, измъкнахъ се отъ прѣдъ очитѣ Ви. като си въображавахъ да видя животътъ на вънкашнiй свѣтъ, не отъ сърдечно желание, а отъ моето твърдо вироглавство, което ме отдѣли отъ баща майка и роднини на млади години, за да вкуся отъ страданието на нещастieto, което е дадено отъ providението само за хората.